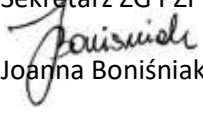

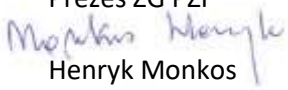
Uchwała nr 55/XXII/ZG/2024
Zarządu Głównego Polskiego Związku Filatelistów
z dnia 14.12.2024 roku

Zarząd Główny na wniosek GKS zatwierdza:

- Regulamin specjalny oceny eksponatów literatury stanowiący załącznik nr 1 do niniejszej uchwały,
- Wytyczne do oceny eksponatów z historii poczty stanowiący załącznik nr 2 do niniejszej uchwały.

Uchwałę przyjęto jednogłośnie

Sekretarz ZG PZF

Joanna Boniśniak

Prezes ZG PZF

Henryk Monkos

Załącznik nr 1
do **Uchwały nr 55/XXII/ZG/2024**

Regulamin Specjalny Oceny Ekspонатów Literatury Filatelistycznej SREV

Artykuł 1: Ekspонаты konkursowe

Zgodnie z art.1.4 i 5.3 Regulaminu Ogólnego FIP, dotyczącego oceny Ekspонатów Konkursowych na Wystawach FIP (GREV), opracowano niniejszy Regulamin Specjalny, będący uzupełnieniem zasad dla Literatury Filatelistycznej. Więcej szczegółów można znaleźć w Wytycznych, które dotyczą oceniania Klasy Literatury Filatelistycznej.

Artykuł 2: Klasyfikacja експонатów

2.1 Ekspонат literatury filatelistycznej może być dowolną publikacją (monograficzną, periodyczną lub mediami cyfrowymi), z którą wiążą się:

- badania z zakresu filatelistyki,
- dokumentacja, edukacja i promocja filatelistyki.

2.2 Literaturę filatelistyczną można podzielić na trzy kategorie:

- monografie,
- periodyki,
- media cyfrowe.

Szczegółowe informacje na temat tych kategorii znajdują się w Wytycznych.

Artykuł 3: Kryteria oceny експонатów

Ekspонаты literatury będą oceniane według następujących kryteriów:

Opracowanie zawartości

Wymaga oceny stylu literackiego, przejrzystości i jasności w komunikowaniu się pokazanych w експонacie.

Oryginalność, znaczenie, głębia badań

Wymaga całościowej oceny znaczenia tematyki prezentowanej w експонacie, a także stopnia, w jakim експонат przedstawia oryginalne odkrycia, badania, analizy i sposób podejścia do wszechstronnego zrozumienia tematu.

Strona techniczna

Wymaga oceny ogólnie przyjętych standardów dla експонату literatury.

Prezentacja

Wymaga oceny ogólnej budowy i przejrzystości експонату.

Artykuł 4: Ocena експонатów

4.1 Ekspozyty literatury będą oceniane przez jurorów akredytowanych przez FIP, zgodnie z sekcją V GREX. Sędziowie literatury powinni posiadać umiejętność czytania co najmniej w dwóch językach, z których jeden powinien być językiem urzędowym FIP (art. 29.1 Statutu). Co więcej, przynajmniej jeden z jurorów musi posiadać umiejętność korzystania z mediów cyfrowych.

4.2 Dla ekspozycji literatury ustalono następującą punktację, aby zapewnić jurorom lepszą, bardziej zrównoważoną ocenę ekspozycji: Opracowanie zawartości 40 Oryginalność, znaczenie i głębokość badań 40 Strona techniczna 15 Prezentacja 5 Razem 100

Artykuł 5: Postanowienie końcowe

5.1 W przypadku rozbieżności w tekście wynikających z tłumaczenia, rozstrzygający będzie tekst w języku angielskim.

5.2 Niniejszy Regulamin Specjalny, dotyczący oceny ekspozycji literatury filatelistycznej na Wystawach FIP został przyjęty przez Biuro Literatury 19 lipca 2022 r., zatwierdzony przez Zarząd FIP 8 sierpnia 2022 r. w Dżakarcie, w Indonezji i ratyfikowany podczas 76. Kongresu FIP w dniu 10 sierpnia 2022 r. w Dżakarcie, w Indonezji.

Regulamin uzupełniający do kryteriów klasy literatury filatelistycznej na wystawach FIP

Kryterium 1:

Niniejsze dodatkowe kryteria przyjmowania ekspozycji literatury zostały opracowane na podstawie art. 3.3 Regulaminu Ogólnego FIP dla wystaw (GREX) i będą mieć zastosowanie do wszystkich zgłoszeń literatury na wystawy ogólne i specjalistyczne FIP (art. 2 GREX).

Kryterium 2:

W rozszerzeniu art. 17.1 (GREX) zgłoszenia mogą być wystawiane przez autora, kompilatora, redaktora, wydawcę, organizację, stowarzyszenie sponsorujące lub jakąkolwiek inną osobę posiadającą prawo własności.

Kryterium 3:

Ekspozycja literatury może zostać dopuszczona pod warunkiem, że wystawca, zgodnie z definicją zawartą w powyższym Kryterium 2, spełni wymagania kwalifikacyjne art. 10.1 GREX. Ostatnio opublikowane pozycje, które nie miały możliwości wystawienia na wystawie krajowej, mogą bezpośrednio uczestniczyć w wystawie FIP (art. 10.3 GREX).

Kryterium 4:

Do zgłoszeń w klasie literatury będzie stosowany odrębny formularz. W formularzu będą potrzebne informacje dla Organizatora Wystawy, w którym należy podać datę publikacji, wydawcę, liczbę stron, częstotliwość ukazywania się (w przypadku czasopism) oraz sposób zamawiania publikacji (adres, cena).

Kryterium 5:

Wystawca powinien dostarczyć jeden egzemplarz każdego ekspozycji literatury. Po wystawie egzemplarz ten zostanie przesłany przez Organizatora Wystawy do biblioteki wyznaczonej przez federację członkowską organizującą wystawę, chyba że wystawca wyraźnie poprosi o zwrot tego egzemplarza.

Kryterium 6:

Opłata za uczestnictwo w klasie literatury nie powinna przekraczać kwoty za wystawiany 1 ekran klas ogólnych na tej samej wystawie.

Kryterium 7:

Organizator Wystawy przekaze jurorom listę eksponatów literatury co najmniej trzy miesiące przed wystawą.

Kryterium 8:

Podręczniki i opracowania specjalistyczne muszą zostać wydane nie wcześniej niż 5 lat przed rokiem wystawy. W przypadku pozostałych kategorii data publikacji nie powinna być wcześniejsza niż 2 lata przed rokiem wystawy. W przypadku dzieł wielotomowych decyduje data publikacji każdego tomu. Poprawione wydania należy uznać za nowe publikacje. W przypadku czasopism okresowych podaje się najnowszy pełny tom lub rok. Do ekspozycji artykułów na wystawie wymagany jest zbiór co najmniej 10 różnych opublikowanych artykułów. W przypadku zgłoszeń nośników cyfrowych terminy te nie obowiązują, przy czym strony internetowe muszą być aktywne i posiadać oprogramowanie.

Kryterium 9:

Zgłoszona literatura może także ubiegać się o nagrody, gratulacje i nagrody specjalne (art. 8.3 i 8.6 GREX).

Kryterium 10:

Literaturę należy umieszczać w czytelni łatwo dostępnej dla zwiedzających (art. 6.7 GREX). Należy wyraźnie wyznaczyć nadzorowane miejsce do jej czytania, wystawiona literatura jest eksponatem wystawowym. Jeśli to możliwe, eksponaty z drukowaną literaturą powinny zawierać arkusz informacyjny o możliwości jej zamówienia (kto od kogo i za jaką cenę), jeśli nie jest to możliwe, informacja taka powinna być opublikowana na stronie internetowej wystawy.

Kryterium 11:

W przypadku rozbieżności w tekście wynikającym z tłumaczenia, rozstrzygający jest tekst w języku angielskim.

Wytyczne dotyczące oceniania literatury filatelistycznej**Wstęp**

Niniejsze wytyczne mają charakter „listy kontrolnej”, która jest na tyle szczegółowa, że może być przydatna na specjalistycznych wystawach w klasie literatury, a także na ogólnofilatelistycznych wystawach, na których literatura jest tylko jedną z klas.

Zasady ogólne

Większość wytycznych przy wystawianiu literatury filatelistycznej jest identyczna z tymi, które obowiązują inne klasy filatelistyczne, istnieją jednak pewne wyraźne różnice.

Po pierwsze, znaczenia i wagi dzieła literackiego nie można dostrzec z zewnątrz. Literaturę należy oceniać po jej treści, a sędziowie muszą oczywiście znać tę treść przed rozpoczęciem wystawy. Chociaż trzy do pięciu dni dostępnych na wystawie pozwoli jurorom na przegląd i ograniczone studiowanie, w żadnym wypadku nie wystarczy, aby każdy sędzia dokładnie przeczytał każdą treść.

Po drugie, eksponatów literatury nie można poprawiać i ulepszać z jednej wystawy na drugą. W wielu przypadkach wystawca prezentuje badania całego życia oraz wysiłek, który będzie służyć filatelistyce przez wiele lat. Z tego powodu wystawianie literatury filatelistycznej należy postrzegać przede wszystkim jako środek zachęcający i promujący tego rodzaju prace literackie, a dopiero w drugiej kolejności jako konkurs na uzyskanie różnego rodzaju nagród.

Po trzecie, wynika z tego, że publiczność powinna mieć możliwość zapoznawania się z literaturą. Spojrzenie na rzędy książek w zamkniętej gablocie daje niewiele informacji i działa na szkodę widza oraz wystawcy. Interesująca jest treść, a nie okładki.

FIP opracowało kompleksowy regulamin oceny eksponatów filatelistycznych, włączając zasady FIP wspólne dla wszystkich klas konkursowych. Jeśli chodzi o literaturę filatelistyczną, zasady zawarte są w Specjalnym Regulaminie Oceny Eksponatów Literatury Filatelistycznej Wystaw FIP. Uzupełniają je przepisy przybliżające aspekty literatury filatelistycznej, które są unikalne dla tej klasy – Regulamin Uzupełniający dla Klasy Literatury Filatelistycznej na wystawach FIP. Obydwa dokumenty, ujęte w całości, stanowią wymogi wystawiania i oceniania dzieł literatury filatelistycznej na wystawach FIP.

Kategorie literatury filatelistycznej

Literaturę filatelistyczną można podzielić na trzy kategorie.

a. Monografie

Monografie to szczegółowe pisemne opracowania, dotyczące pojedynczego, specjalistycznego tematu lub jego aspektu. Obejmują:

- bibliografie,
- opracowania specjalne, podręczniki i inne podobne publikacje,
- katalogi ogólne lub specjalistyczne nieperiodyczne,
- specjalistyczne katalogi aukcyjne,
- dokumentacje zbiorów,
- katalogi wystaw,
- dokumenty z wykładów,
- zbiory artykułów, tworzące samodzielną całość.

b. Periodyki

Periodyki są to publikacje ukazujące się regularnie. Obejmują:

- magazyny lub czasopisma ukazujące się w odstępach tygodniowych, miesięcznych lub w innych regularnych odstępach czasu,
- katalogi publikowane w regularnych odstępach czasu,
- katalogi aukcyjne publikowane w regularnych odstępach czasu,
- roczniki i podobne publikacje.

c. Media cyfrowe

Media cyfrowe obejmują wszelkiego rodzaju publikacje wyprodukowane i wykorzystane cyfrowo, które są zgodne z art. 2 SREV. Nie da się ich precyzyjnie określić ze względu na ciągły rozwój technologii, a obejmują na przykład:

- strony internetowe,
- aplikacje lub oprogramowanie.

Stosowanie systemu oceny

W osiągnięciu równowagi pomocne może być zastosowanie systemu punktowego wraz z odpowiednimi „arkuszami punktacji” oraz racjonalne oceny. Należy jednak podkreślić, że takiego systemu nie da się zastosować mechanicznie. Na końcową sumę punktów należy również spojrzeć pod kątem ogólnej jakości eksponatów.

Media drukowane i cyfrowe mają dwa różne podejścia do punktacji.

A. Kategorie punktacji i rozważania dotyczące monografii i czasopism drukowanych

Opracowanie zawartości – autorstwo:

- jak dobrze historia jest identyfikowana i opisana?
- ocena stylu literackiego, przejrzystości,
- umiejętność komunikacji.

Oryginalność, znaczenie, głębokość badań – aspekty filatelistyczne:

- znaczenie ogólne = globalne znaczenie dla filatelistyki,
- stopień oryginalnych odkryć, badań, analiz,
- kompleksowość = głębokość i zakres,
- zrozumienie tematu.

Strona techniczna – aspekt redakcyjny:

- jak dobrze jest skonstruowana praca?
- strona tytułowa, druk, paginacja, spis treści, wykorzystanie przypisów,
- podziękowania, bibliografia, indeks oraz wykorzystanie ilustracji i tabel – podpisy, spójność, układ i tekst.

Prezentacja – aspekt wydawniczy:

- sposób oprawienia, przejrzystość druku, jakość papieru, rozmiar strony,
- stosowanie koloru w ilustracjach.

Kategorie punktowe i rozważania dotyczące mediów cyfrowych

B. Monografie cyfrowe i periodyki

Opracowanie zawartości – autorstwo:

- przejrzystość stylu pisanie,
- struktura rozdziałów,
- jakość ilustracji,
- indeksacja,
- możliwość wyszukiwania słów kluczowych,
- przypisy, - korzystanie z linków (odsyłaczy),
- nawigacja po dokumencie cyfrowym.

Oryginalność, znaczenie, głębokość badań – aspekty filatelistyczne:

- znaczenie ogólne = globalne znaczenie filatelistyki,
- stopień oryginalnych odkryć, badań, analiz (badania nowe lub poprawione),
- kompleksowość = głębokość i zakres badań (głębia zakresu tematu),
- zrozumienie tematu.

Strona techniczna – aspekt redakcyjny:

- typografia,
- łatwość wprowadzenia produktu,
- nośnik (np. USB, DVD, CD, napęd, pobieranie danych),
- platforma (np. PC, Mac, iPad, telefon),
- zgodność z aktualnymi i starymi wersjami systemów operacyjnych.

Prezentacja – aspekt wydawniczy:

- forma wizualna;
- przestrzeganie wytycznych dla osób niepełnosprawnych w zakresie używania kolorów.

C. Strony internetowe

Opracowanie zawartości – autorstwo:

- użyteczność,
- funkcjonalność,
- treść danych,
- nawigacja,
- paginacja,
- struktura strony,
- właściwe korzystanie ze stron bezpłatnych i zastrzeżonych,
- możliwość wyszukiwania słów kluczowych.

Oryginalność, znaczenie, głębokość badań – aspekty filatelistyczne:

- kreatywność,
- szerokość objętego zakresu (komplementarny wymiar względem głębokości).

Strona techniczna – aspekt redakcyjny:

- platforma (np. PC, Mac, iPad, telefon),
- zgodność z aktualnymi i starymi wersjami systemów operacyjnych.

Prezentacja – aspekt wydawniczy:

- forma wizualna,
- przestrzeganie wytycznych dla osób niepełnosprawnych w zakresie używania kolorów.

D. Aplikacje lub oprogramowanie

Opracowanie zawartości – autorstwo:

- innowacje techniczne,
- jaka część oprogramowania jest produktem oryginalnym w porównaniu z pakietem istniejących standardowych narzędzi IT.

Oryginalność, znaczenie, głębokość badań – aspekty filatelistyczne:

- użyteczność,
- funkcjonalność filatelistycznych aspektów produktu,
- nawigacja.

Strona techniczna – aspekt redakcyjny:

- łatwość wprowadzenia produktu,
- nośnik (np. napęd USB, DVD, CD, napęd, pobieranie danych),
- platforma (np. PC, Mac, iPad, telefon),
- zgodność z aktualnymi i starymi wersjami systemów operacyjnych.

Prezentacja – aspekt wydawniczy:

- forma wizualna,
- przestrzeganie wytycznych dla osób niepełnosprawnych w zakresie używania kolorów.

Dwa aspekty, które warto podkreślić podczas procesu oceniania

Po pierwsze, sędziowie powinni w pierwszej kolejności zwrócić uwagę na pozytywne aspekty eksponatów, a nie tylko stwierdzić „ile punktów mogą odjąć”.

Po drugie, wszystkie oceny należy dokonać przez porównanie z tym, co zostało już opublikowane na ten temat, w jaki sposób podobne zagadnienia są rozwiązywane w innych publikacjach, a nawet rozpatrzyć takie zagadnienia jak istotna może się okazać dana publikacja dla jednego kraju lub grupy językowej w porównaniu z analizowaną. Wszystkie te czynniki porównawcze mogą się zmieniać z roku na rok lub z wystawy na wystawę – i należy przyjąć, że mogą wpłynąć na ocenę eksponatu.

Postanowienia końcowe

W przypadku rozbieżności w tekście wynikających z tłumaczenia, pierwszeństwo przyjmuje się tekstowi w języku angielskim. Niniejsze Wytyczne, dotyczące oceny eksponatów literatury filatelistycznej na wystawach FIP zostały przyjęte przez Biuro Literatury w dniu 19 lipca 2022 r. Zostały zatwierdzone przez Zarząd FIP w dniu 8 sierpnia 2022 r. w Dżakarcie, Indonezji i ratyfikowane podczas 76. Kongresu FIP w dniu 10 sierpnia 2022 r. w Dżakarcie, w Indonezji.

Tłumaczenie Przemysław Drzewiecki, wrzesień 2024 r.

Niniejsze Wytyczne zostały zatwierdzone uchwałą Zarządu Głównego PZF nr **55/XXII/ZG/2024** i wchodzi w życie z dniem ich uchwalenia. Jednocześnie traci moc Regulamin Specjalny Oceny Eksponatów Literatury Filatelistycznej z 2016 roku.

Wytyczne do oceny eksponatów historii poczty

Wprowadzenie i cel

Niniejsze wytyczne zostały wydane przez Komisję Historii Poczty FIP w celu dostarczenia praktycznych porad na temat stosowania Regulaminu Ogólnego Oceny Eksponatów (GREV) (1.1-1.4) i Specjalnych Przepisów Oceny Eksponatów Historii Poczty (SREV), zatwierdzonych przez 70. Kongres w Bukareszcie (Rumunia).

W przypadku sporu między postanowieniami GREV i SREV stosuje się zasadę, że GREV ma wyższy stopień ważności niż SREV, co zostało potwierdzone decyzją podjętą przez Kongres FIP.

Poniższe wytyczne zostały opracowane, aby pomóc wystawcom w przygotowaniu, a sędziom w ocenie eksponatów w klasie HP. Dostarczają one wskazówek i praktycznych porad dotyczących:

1. definicji i charakteru eksponatów HP oraz trzech podklas eksponatów HP,
2. zasad budowania eksponatów,
3. kryteriów oceny eksponatów HP i ich zastosowania,
4. postanowień końcowych.

1. Definicja i charakter oraz trzy podklasy eksponatów związanych z HP

1.1. Eksponat w klasie HP składa się z użytych pocztowo: kopert i listów, całostek, znaczków pocztowych i innych dokumentów pocztowych, które zostały wybrane, opisane i ułożone zgodnie z wyważonym planem, mającym na celu prezentację dowolnego aspektu HP. Takie eksponaty zazwyczaj kładą nacisk na taryfy pocztowe, trasy, przepisy, oznaczenia, zastosowanie innych aspektów pocztowych, usług oraz funkcji i działań związanych z historią rozwoju usług pocztowych.

1.2. Eksponat HP, poprzez analizę znajdujących się w nim obiektów filatelistycznych, pokazuje i wyjaśnia rozwój lub działanie jednej lub wielu usług pocztowych: praktyczne zastosowanie taryf pocztowych, zasady oraz klasyfikację i badanie wykorzystania materiału filatelistycznego i/lub oznaczeń pocztowych w celu zilustrowania głównego zagadnienia eksponatu. Dotyczy to eksponatów obejmujących okres od początku zorganizowanych usług pocztowych do czasów współczesnych. Eksponaty historyczne, społeczne i specjalne (klasa 2C, patrz poniżej) pokazują interakcję systemu pocztowego ze społeczeństwem, wydarzeniami, handlem lub historyczną geografią danego obszaru oraz wpływem systemu pocztowego na ludzkość i/lub ludzkości na system pocztowy.

1.3. Możliwe jest na przykład pokazanie rozwoju usług pocztowych między dwoma lub więcej obszarami, narodami lub kontynentami, aby pokazać rozwój usług pocztowych w jednym kraju, regionie lub jednej lokalizacji geograficznej. Alternatywnie, można pokazać rozwój jednej specjalnej usługi pocztowej - albo na całym świecie, w kraju lub grupie krajów, czy bardziej lokalnie.

1.4. Eksponaty mogą być prezentowane chronologicznie, geograficznie (np. według okręgów lokalnych lub krajowych), według rodzaju transportu/usługi, według rodzaju poczty, według rodzaju przesyłki, według taryfy, według oznaczeń pocztowych lub w inny sposób, który wystawca uzna za właściwy. Aby

uzyskać wysoką punktację, struktura powinna być logiczna i spójna w całym eksponacie. W niektórych przypadkach, gdy ma to sens, podstruktura może się różnić w poszczególnych rozdziałach.

1.5. Najlepsze eksponaty HP unikają powielania podobnych elementów, dużych luk chronologicznych (tam, gdzie to możliwe), oraz unikania włączania walorów, które nie są bezpośrednio związane z prezentowanym zagadnieniem. Z rzadkimi wyjątkami, nieistotne są: eseje, próby, nieużywane znaczki i nieobiegowe (nieużywane) całości. Jednak jeśli zostaną zaprezentowane musi być to odpowiednio uzasadnione.

1.6. Ogólnie rzecz biorąc, eksponat HP powinien pokazywać interesujące walory (filatelistyczne lub w stosownych przypadkach niefilatelistyczne) w celu najlepszego wykorzystania materiału i zrealizowania narracji zgodnej z zagadnieniem. Eksponat nie powinien mieć formy monografii, w którym tekst dominuje nad materiałem.

1.7. Uznaje się, że znaczące eksponaty z zakresu HP mogą być opracowane dla dowolnego okresu, od wczesnych usług pocztowych po mechanizację poczty w ostatnich czasach. Przyjmuje się, że ważne wydarzenia pocztowe, które miały miejsce w każdym okresie powinny być doceniane.

1.8. Wyróżnia się trzy klasy eksponatów związanych z HP:

1.8.1. Klasa 2A – eksponaty z zakresu HP dotyczące usług i systemów pocztowych.

Przykłady eksponatów klasy 2A związanych z HP obejmują prezentację (ale nie ograniczają się do):

- A. Rozwoju lub działania jednej lub więcej usług i systemów pocztowych w obrębie kraju, okręgu lub regionu, albo między krajami i kontynentami,
- B. praktycznego zastosowania ustaw, zasad i przepisów pocztowych i/lub konkretnych usług pocztowych,
- C. usług pocztowych okresu przednaczkowego,
- D. taryf pocztowych,
- E. tras transportu przesyłek pocztowych,
- F. poczt wojskowych, poczt polowych, poczt oblężniczych, poczt jeńców wojennych, poczt cywilnych i poczt wojskowych obozów internowania,
- G. poczt morskich i/lub poczt śródlądowych oraz kolejowych,
- H. wszystkich rodzajów ruchomych urzędów pocztowych,
- I. przesyłek z katastrof,
- J. przesyłek dezynfekowanych,
- K. cenzur pocztowych,
- L. dopłat do przesyłek pocztowych,
- M. automatyzacji poczty,
- N. oznaczenia spedytora,
- O. przesyłek pocztowych służbowych i urzędowych, poczt beznaczkowych.

W klasie 2A mapy, zarządzenia, ogłoszenia itp. powinny być używane tylko wtedy, gdy są istotne dla rozwoju i dokumentacji wybranego tematu, a ich liczba powinna być ograniczona. Ekspонат dotyczący któregokolwiek z tych zagadnień będzie często zawierał związane z tym oznaczenia pocztowe. Badania dotyczące tych oznaczeń są zwykle uważane za temat klasy 2B (zob. poniżej).

1.8.2. Klasa 2B – eksponaty z klasy markofilii – dotyczą badania i klasyfikacji oznaczeń pocztowych.

Taki eksponat może obejmować dowolny okres HP, od okresu przednaczekowego do dnia dzisiejszego. Obejmuje on wszystkie rodzaje ostemplowań (skasowań i unieważnień), w tym adnotacje ręczne, stosowane przez oficjalne i prywatne służby pocztowe. Studium może obejmować funkcję, okres użytkowania, miejsce użytkowania, kolor adnotacji/stempli, stan lub inne zmiany na przestrzeni czasu oraz inne aspekty oznaczeń pocztowych. Zagadnienia mogą dotyczyć oznaczeń lub usług, takich jak polecenie, przesyłki morskie, ambulanse pocztowe, dezynfekcje czy znaki instruktazowe.

Eksponaty markofilii mogą obejmować także: badanie zużycia i naprawy datowników, metod pokazywania i obliczania odległości stosowanych przez administrację pocztową, badanie różnych typów automatycznych urządzeń pocztowych lub kodów pocztowych. (wprowadzenie automatyzacji usług przez administrację pocztową jest jednak eksponatem z zakresu HP (klasa 2A).

Pokazanie wiedzy i badań osobistych oznaczeń pocztowych powinno obejmować najwcześniejsze i najpóźniejsze zarejestrowane daty użycia, użyte kolory atramentu, identyfikację miejsca użycia, jeśli nie wynika to ze sformułowań lub konkretnych typów (np. identyfikacja miejsca użycia kasowników niemych lub numerycznych) itp.

Prezentowane oznakowania powinny być na tyle wyraźne, jak to tylko możliwe i zawierać wszystkie istotne sformułowania. Tam, gdzie eksponaty markofilii opierają się na znakach unieważniających (kasownikach), powinny one być kompletne i najlepiej na kopercie (całości). Należy unikać prezentacji częściowych kasowników, podobnie jak niepotrzebnego powielania tego samego kasowania z datą inną niż bardzo wczesna lub bardzo późna, w celu prezentacji okresu użytkowania.

Każda próba poprawy wyglądu znaku pocztowego, po jego zastosowaniu przez władze pocztowe, będzie traktowana jako fałszerstwo. (patrz Artykuł 41.2 GREX)

Znaczki pocztowe prezentowane w ekspozycji markofilii nie mają znaczenia, z wyjątkiem tego, że powinny być w odpowiednim stanie. Jeśli do ekspozycji markofilii są włączone kasowane znaczki, i tak ocena sędziowska będzie dotyczyła przede wszystkim klasyfikacji, badania, jakości i rzadkości oznaczeń pocztowych i kasowników na znaczkach.

1.8.3. Klasa 2C - eksponaty historyczne, społeczne i specjalne - odnosi się do badań HP w najszerszym znaczeniu.

Takie eksponaty badają interakcję systemu pocztowego z historią, społeczeństwem, wydarzeniami historycznymi, handlem lub historią i geografiami danego obszaru oraz wpływem systemu pocztowego na ludzkość.

Przykłady tematów historii poczty klasy 2C obejmują prezentację (ale nie ograniczają się do):

1. usług telegraficznych,
2. kartek okolicznościowych (w tym walentynki),
3. ilustrowanych, obrazkowych, komercyjnych kopert używanych w systemie pocztowym,

4. badania wpływu systemu pocztowego na handel, społeczeństwo i przemysł oraz wykorzystanie przez nie materiałów w systemie pocztowym,
5. badań historycznych,
6. badań związanych z wydarzeniem lub przełomowymi momentami historycznymi.

Zagadnienia HP klasy 2C zwykle obejmują materiały opracowane przez handel i społeczeństwo przeznaczone do użytku w systemie pocztowym i jeśli ma to znaczenie dla tematyki ekspozycji, mogą zawierać materiały niefilatelistyczne.

Zachęca się do korzystania z takich materiałów niefilatelistycznych w klasie 2C, jeśli są one bezpośrednio związane z problematyką ekspozycji i jeśli wpływają korzystnie na jego przedstawienie. Materiał niefilatelistyczny nie powinien jednak przytłaczać materiału filatelistycznego. Wszystkie ekspozycje w klasie 2C muszą być wystawiane (zmieścić się) w standardowych ekranach wystawowych.

2. Zasady kompozycji ekspozycji

2.1 Kompozycja ekspozycji

Ekspozycja HP powinien składać się z logicznego i spójnego zestawu materiałów (zgodnie z definicją w 1.1- 1.8.3) w celu zilustrowania jednego lub więcej aspektów HP.

W ekspozycji HP wystawca za pomocą ekspozycji opowiada historię. Zazwyczaj jest to opowieść o rozwoju jednego lub więcej aspektów działania usług pocztowych (szczegółowe informacje i wyjątki można znaleźć w punktach 1.8.1-1.8.3 powyżej). Ekspozycja dotycząca HP ma jasno określony początek i koniec, którego zakres powinien być logicznie powiązany z zagadnieniem. Ekspozycje HP, w których zakres i/lub struktura są zdefiniowane głównie przez tradycyjne aspekty filatelistyczne, takie jak jedna lub więcej emisji znaczków lub całostek (formularzy) ma małe szanse na uzyskanie najwyższej oceny. Ekspozycje powinny być raczej skonstruowane według taryfy, trasy, przepisów, rodzaju poczty, chronologicznie, geograficznie (np. według okręgów lokalnych/krajowych), według rodzaju transportu/usługi lub według innych kryteriów transportu/usług lub w jakikolwiek inny sposób związany z HP, który wystawca uzna za stosowny. Więcej szczegółów i konkretne sugestie można znaleźć w punktach 1.1-1.8.3 powyżej. Wybrany temat musi być odpowiednio dobrany zarówno do istniejącego, jak i potencjalnego rozmiaru ekspozycji.

2.2. Ekspozycje jednoekranowe

Ekspozycja jednoekranowa z zakresu HP to ekspozycja należący do kategorii wymienionych w punktach 1.8.1-1.8.3 prezentujący bardzo wąskie zagadnienie, które mieści się na jednym ekranie wystawowym. Jeśli zagadnienie może być przedstawione na więcej niż jednym ekranie lub jeśli do wypełnienia jednego ekranu potrzebne jest powielenie materiału, nie jest to odpowiedni temat dla opracowania ekspozycji jednoekranowej. Na pojedynczym ekranie powinny być w pełni omówione wszystkie aspekty wybranego zagadnienia.

Wybór materiału z ekspozycji wieloekranowej może być odpowiedni tylko wtedy, gdy może w pełni prezentować naturalny podzakres ekspozycji na jednym ekranie. W takich przypadkach ekspozycja będzie potrzebował odpowiednio zawężonego tytułu oraz zmodyfikowania planu i sposobu opracowania.

Ekspozycja pokazujący tylko najlepsze przedmioty ("cherry picking" – wisienka na torcie, najlepsze walory) będący częścią ekspozycji wieloekranowej nie jest odpowiedni jako ekspozycja

jednoekranowy, ponieważ wszystkie aspekty zagadnienia takiego eksponatu jednoekranowego nie zostałyby odpowiednio opracowane.

2.3. Strona tytułowa

Wszystkie eksponaty dotyczące HP muszą zawierać wprowadzającą w temat stronę tytułową składającą się z:

- tytułu eksponatu,
- opisu eksponatu (co jest zawarte w ekspozycji, a co jest pominięte),
- opisu zakresu eksponatu (początek i koniec oraz dlaczego te granice zostały wybrane),
- planu eksponatu w formie rozdziałów lub sekcji itp. Sama lista zawartości eksponatu „strona po stronie” nie przekazuje intencji wystawcy w najlepszy możliwy sposób,
- lista osobistych badań przeprowadzonych przez wystawcę w ramach zagadnienia (z odniesieniami do artykułów lub literatury),
- lista najważniejszych - i najlepiej rozsądnie dostępnych - źródeł literatury.

Jeśli pozwala na to miejsce, strona tytułowa może również zawierać:

- krótkie, precyzyjne i istotne ogólne informacje na temat historii poczty,
- jeśli wystawca zdecyduje się na użycie hierarchii tekstu i/lub stylów akapitów w celu wskazania różnych poziomów prezentowanych informacji, struktura ta powinna zostać wyjaśniona na stronie tytułowej,
- wszelkie inne informacje, które zdaniem wystawcy mogą pomóc sędziom w przygotowaniu się do oceny eksponatu.

3. Kryteria oceny eksponatów HP i ich zastosowanie

Oceniając eksponat z zakresu HP, jury będzie stosować następujące kryteria ogólne (patrz GREV, Artykuł 4.2):

- A. sposób opracowania - ref. GREV, Artykuł 4.5: 20 punktów,
- B. znaczenie filatelistyczne - ref. GREV, Artykuł 4.6: 10 punktów,
- C. wiedza filatelistyczna i pokrewna, osobiste studia i badania - ref. GREV, Artykuł 4.7: 35 punktów,
- D. stan - ref. GREV, Artykuł 4.8: 10 punktów,
- E. rzadkość - ref. GREV, artykuł 4.8: 20 punktów,
- F. prezentacja - ref. GREV, art. 4.9: 5 punktów.

łącznie: 100 punktów.

Wystawcy powinni być świadomi potrzeby starannego rozważenia różnych aspektów tematu, które razem mogą pomóc w zmaksymalizowaniu oceny, oraz którą mogą przyciągnąć uwagę widzów na eksponat. Poniżej podano kilka wskazówek dotyczących podstawowych elementów leżących u podstaw poszczególnych kryteriów.

3.1. Sposób prezentacji (20 punktów)

Budowa eksponatu odzwierciedla stopień, w jakim wystawca jest w stanie stworzyć zrównoważony charakterystyczny dla wybranego zagadnienia eksponat. Logiczna, łatwa do naśladowania narracja i jasny, zwięzły opis pomogą jurorom go docenić. Oceniając opracowanie jurorzy sprawdzą, czy stwierdzenia zawarte na stronie tytułowej i w planie są odpowiednio przedstawione w eksponacie.

Sędziowie oceniają:

- w jakim stopniu strona tytułowa eksponatu przedstawia jego cel, definiuje zakres i wyjaśnia plan oraz strukturę, a także czy ma odwołanie do najważniejszej literatury/odniesień dla wybranego tematu?
- czy temat i zakres został wybrany tak, aby umożliwić pokazanie odpowiednio wyważonego eksponatu w dostępnej przestrzeni?
- czy istnieje naturalny punkt początkowy i końcowy eksponatu?
- czy tytuł eksponatu odpowiada celowi, zakresowi i planowi?
- czy treść odzwierciedla tytuł, cel, zakres i plan?
- czy pokazano logiczną fabułę stworzoną z tekstu i materiałów z dobrą równowagą między różnymi częściami eksponatu?
- czy główny nacisk położono na HP (lub np. historię w klasie 2C), a dopiero w drugiej kolejności na innych czynnikach, takich jak tradycyjne filatelistyczne aspekty walorów, np. nadruki, odcienie i odmiany?
- czy pokazany materiał w pełni pokrywa zakres eksponatu?
- czy nagłówki i inne teksty na każdej stronie wspierają zrozumienie eksponatu?
- czy materiał został niepotrzebnie zduplikowany? Tekst przy każdym elemencie powinien dokumentować powód jego prezentacji.
- czy wszystkie prezentowane materiały są istotne dla zakresu eksponatu?

Ocenie sędziowskiej podlega także adekwatność, równowaga i znaczenie materiałów niefilatelistycznych pokazanych w eksponatach historycznych, społecznych i specjalnych (klasa 2C).

Często dobór materiału w eksponacie HP wymaga kompromisu pomiędzy ilością materiału, który wystawca chciałby pokazać, a wielkością przydzielonego przez organizatora wystawy miejsca. Odpowiedni dobór materiału jest ważnym czynnikiem nie tylko w ocenie opracowania, ale także wiedzy. Wystawca może pominąć materiał, który ma mniejsze dla zagadnienia znaczenie. Ogólnie rzecz biorąc, wspólne aspekty prezentowanych walorów mogą być reprezentowane przez symboliczną ich prezentację, podczas gdy trudniejsze aspekty tematu powinny być pokazane dogłębnie. W takim przypadku sędziowie docenią fakt, że takie podejście świadczy o znajomości materiału przez wystawcę.

Wystawcy powinni upewnić się, że ich eksponat jest spójny i unikać łączenia w dużej mierze niezwiązanych ze sobą tematów, przez co można stracić punkty w ramach kryteriów opracowania i znaczenia.

Eksponat (np. dotyczący taryf pocztowych), który obejmuje okres przedznaczkowy i znaczkowy, ale pomija odniesienie do pierwszych wydań znaczków pocztowych, może stracić punkty w ramach kryterium ważności. Dotyczy to również eksponatów ze wszystkich okresów, które pomijają najtrudniejsze zagadnienia.

3.2 Znaczenie filatelistyczne (10 punktów)

„Znaczenie” eksponatu jest określane zarówno przez znaczenie samego eksponatu w odniesieniu do wybranego zagadnienia, jak i ogólne znaczenie tego zagadnienia.

Przy ocenie znaczenia eksponatu bierze się pod uwagę:

- jak trudne do zebrania jest wybrane zagadnienie?
- jakie jest znaczenie materiału pokazanego w ekspozycji w odniesieniu do wybranego zagadnienia?
- jakie jest znaczenie wybranego zagadnienia i pokazanego materiału w odniesieniu do krajowej filatelistyki?
- jakie jest znaczenie wybranego obszaru i pokazanego materiału w odniesieniu do filatelistyki światowej?
- w klasie 2C połowa dostępnych punktów powinna zostać przyznana za znaczenie eksponatu dla historii, ludzkości i/lub obszaru geograficznego.

Zwykle łatwiej będzie odpowiednio opracować i zapewnić kompletność nieistotnym (węższym) tematom niż tematom ważnym. Na przykład:

HP stolicy będzie ogólnie ważniejsza niż historia prowincjonalnego miasta lub obszaru wiejskiego. Oceniając znaczenie eksponatów z obszaru lokalnego, należy wziąć pod uwagę, ile jest dostępnego materiału z wybranego obszaru geograficznego. Jest to istotne dla eksponatów o szerzej zdefiniowanych zagadnieniach, takich jak np. HP całego kraju.

Badanie taryf pocztowych, umów pocztowych między dwoma lub więcej krajami jest generalnie ważniejsze niż wewnętrzne taryfy krajowe poszczególnych państw w tym samym okresie. Podobnie, badanie taryf pocztowych obejmujące wszystkie rodzaje przesyłek byłoby generalnie ważniejsze niż badanie pojedynczego rodzaju przesyłek lub usług.

3.3. Wiedza filatelistyczna i pokrewna, osobiste studia i badania (35 punktów)

Wiedza filatelistyczna i pokrewna jest prezentowana walorami wybranymi do pokazania i ich opisami. Badania osobiste przedstawia się właściwą analizą wybranych do prezentacji walorów. Poprzez badania osobiste rozumie się prezentację nowych faktów związanych z wybranym tematem.

Wiedza filatelistyczna i pokrewna objawia się poprzez:

- dobór odpowiednich walorów odzwierciedlający wiedzę z wybranego obszaru,
- odpowiednio wykonane opisy,
- wykorzystanie i prawidłową interpretację istniejącej w danej dziedzinie literatury,
- wykazanie się pełnym i dokładnym zrozumieniem wybranego tematu,
- pokazanie prawidłowo ofrankowanych i użytych walorów, celem prezentacji najważniejszych elementów filatelistycznych, które wystawca chce zilustrować.

Osobiste badania są udokumentowane przez:

- dokładne przeanalizowanie i opisanie podstawowych aspektów HP, które są wiodące dla struktury eksponatu.

- wszystkie aspekty HP, takie jak taryfy, trasy, przepisy i oznaczenia jeśli są dla eksponatu istotne. Prawidłowy opis taryf dotyczy tego, co jest wysyłane, ceny wysłania przedmiotu, dokładnego okresu (dokładne daty rozpoczęcia i zakończenia) obowiązywania taryfy.
- krótka wzmianka na końcu opisu waloru o tradycyjnych aspektach użytych znaczków lub całostek będzie mile widziana. Jeśli pozwoli na to miejsce, a wszystkie ważniejsze aspekty HP zostały już odpowiednio opisane.

Badania osobiste i nowe odkrycia wystawcy:

- powinny przy ocenie być w pełni uwzględnione zgodnie z ich znaczeniem,
- poważne odkrycia zasługują na ważne omówienie i uznanie oraz powinny być zidentyfikowane przez wystawcę, podczas gdy drobniejsze odkrycia nie powinny przytłaczać głównego eksponatu,
- w przypadku eksponatów, w których przeprowadzono wiele znaczących badań (prezentacja nowych faktów związanych z wybranym tematem), może zostać przyznana bardzo duża część całkowitej liczby punktów,
- w stosownych przypadkach można podać odniesienia do własnych lub wcześniej opublikowanych informacji. W przypadku, gdy wystawca rozszerzył takie informacje, odniesienie można umieścić albo w oświadczeniu wprowadzającym (synopsis) lub na karcie eksponatu, do której odnoszą się badania.

Tylko wiedza filatelistyczna i pokrewna, osobiste studia i badania udokumentowane walorami w eksponacie i ich odpowiednimi opisami mogą być brane pod uwagę przez sędziów.

W odniesieniu do eksponatów historycznych, społecznych i specjalnych (klasa 2C), przy ocenie wszystkich aspektów oceny eksponatu będzie brana pod uwagę powiązana wiedza historyczna i ogólna niefilatelistyczna oraz badania z tego zakresu. Znaczenie zrozumienia eksponatu HP może oznaczać, że do eksponatu zostanie włączone więcej tekstu lub materiału niefilatelistycznego jako dokumentacji uzupełniającej. Jednak cały tekst musi być zwięzły i jasny, a włączenie materiałów niezwiązanych z HP lub filatelistyką ma służyć poprawie zrozumienia tematu i atrakcyjności eksponatu. We wszystkich przypadkach wystawcy powinni pamiętać, że podane informacje nie powinny przytłaczać prezentowanego materiału filatelistycznego. Dobrze przemyślany plan (patrz 2.3. powyżej) pozwoli uniknąć zbyt długich opisów w dalszej części eksponatu.

Należy pamiętać, że niektóre tematy związane z HP były od dłuższego czasu bardzo intensywnie badane, a wyniki tych badań zostały opublikowane. Aby ocenić wiedzę, jury powinno ustalić jak dobrze wystawca wykorzystał te zasoby. Nierealistyczne jest wymaganie od wystawcy aby dokonywał nowych odkryć, szczególnie w mocno już zbadanym obszarze. Z tego powodu takie eksponaty nie będą karane za brak osobistych badań.

Jeśli wystawca może złożyć oparte na faktach oświadczenia o rzadkości, opierając się na znanych przypadkach istnienia prezentowanego materiału, to będzie to również pozytywnie ocenione w ramach Studium Osobistego i/lub Badań (więcej szczegółów na temat rzadkości, patrz poniżej w punkcie 3.5)

3.4. Stan (10 punktów).

Oceniając stan eksponatów HP, należy wziąć pod uwagę wiele aspektów:

- materiały w dobrym stanie są w eksponatach bardzo cenione. Stan może się znacznie różnić w zależności od kraju, okresu i warunków transportu. Mimo to sędziowie powinni zawsze mieć na uwadze możliwość do uzyskania jakości,
- powinny być nagradzane: dobry stan, czyste i czytelne stemple pocztowe oraz inne oznaczenia pocztowe, a także ogólny wygląd walorów, podczas gdy słaba jakość otrzyma niższą ocenę,
- o ile jest to możliwe, koperty i inne obiekty opatrzone znaczkami pocztowymi powinny pokazywać znaczki w dobrym stanie. W większości eksponatów doceniane są koperty czyste, bez plam, brakujących narożników na znaczkach itp.,
- istnieją jednak pewne godne uwagi wyjątki. Na przykład w eksponatach przedstawiających przesyłki z katastrof lotniczych, gdzie stan walorów z definicji będzie zły. Jednak oznaczenia pocztowe zastosowane podczas ratowania powinny być tak wyraźne, jak to tylko możliwe,
- stan popularnych materiałów powinien być nienaganny i najlepszy z dostępnych,
- mimo to zachęcamy wystawców do prezentowania unikalnych lub bardzo rzadkich materiałów, które nie występują w dobrym stanie, ale przestrzega się przed włączaniem innych przedmiotów w stanie, który może obniżyć postrzegany ogólny stan eksponatu,
- preferowane są walory z autentycznego obiegu, a nie wyprodukowane dla kolekcjonerów (inspirowanych filatelistycznie),
- jeśli walor został odrestaurowany lub poddany manipulacji, fakt ten musi zostać opisany w jaki sposób i co zostało zmienione.

3.5. Rzadkość (20 punktów)

Rzadkość jest bezpośrednio powiązana z prezentowanymi walorami filatelistycznymi i względną rzadkością tego materiału (jednak nie z jego wartością materialną). Tak więc rzadkość jest przede wszystkim związana z liczbą istniejących egzemplarzy i z tego, z jak szerokiej perspektywy przedmioty są rzadkie, ale nie bezpośrednio z ceną przedmiotu.

Jurorzy będą przede wszystkim oceniać:

- jak trudno jest pozyskać podobny, odpowiedni i interesujący materiał?
- jak trudno jest odtworzyć podobne eksponat?
- jak ważne są rzadkie przedmioty widziane z szerszej perspektywy; np. znak pocztowy małego miasta pokazujący jedyny znany przykład, ale standardowego typu używanego w całym kraju, może mieć mniejsze znaczenie niż specjalny typ usługi używany tylko w tym mieście.
- czy jeśli to możliwe wystawca unikał materiałów inspirowanych filatelistycznych?

Rzadkość w eksponatach powinna być przede wszystkim rozpatrywana w kontekście HP danego Zagadnienia. Tak więc, rzadka taryfa, trasa lub oznaczenie pocztowe są zazwyczaj ważniejsze przy rozważaniu rzadkości niż popularny walor, ale ofrankowany rzadkim znaczkiem. Jeśli wiele kluczowych rzadkości HP jest obecnych w ramach prezentowanego tematu, to tradycyjnie ważne walory, takie jak rzadkie całości czy rzadkie znaczki na przesyłkach, największa znana frankatura, najwcześniejsze odnotowane użycie, frankatury mieszane, rzadki stan, itp. będą również doceniane.

Jeśli eksponat zawiera bardzo rzadki materiał, wystawca powinien zwrócić uwagę na ten fakt w opisach walorów. Jeśli zostaną użyte stwierdzenia dotyczące rzadkości (np. „Jeden z X znanych”), zostanie to

pozytywnie przyjęte, gdy stwierdzenie takie będzie potwierdzone w podanych źródłach lub udokumentowanych badaniach osobistych. Najlepiej, aby znajdowało się to we wprowadzeniu do eksponatu lub synopsie. Należy również dokładnie opisać, co sprawia, że przedmiot jest „Jeden z X zarejestrowanych”. Na poziomie szczegółowym prawie każdy przedmiot z HP staje się unikatowy, więc będzie brany pod uwagę względny poziom rzadkości. Oświadczenie mówiące „Jeden z X znanych” bez żadnej dodatkowej informacji nie jest pomocne dla sędziów ani widzów. Z tego samego powodu bez wcześniejszych wyjaśnień należy unikać prostych wyrażeń, takich jak „unikatowy” lub „bardzo rzadki”.

3.6. Prezentacja (5 punktów)

Prezentacja powinna wspomagać opracowanie eksponatu poprzez ogólny układ i przejrzystość. Metoda prezentacji powinna pokazywać materiał w najlepszy możliwy i zrównoważony sposób zarówno na poszczególnych kartach, na ekranie, jak i w całym eksponacie.

Sędziowie oceniają:

- pracę włożoną w prezentację z punktu widzenia tego, jak ułatwia ona zrozumienie i zainteresowanie eksponatem zarówno sędziom, jak i widzom,
- ogólny wygląd kart i ekranów,
- doceniane są pewne różnice w wyglądzie kart (wszystkie karty nie powinny być niemal identyczne),
- staranne i estetyczne mocowanie walorów na kartach wystawowych,
- dobre wykorzystanie przestrzeni karty – bez zbyt dużej ilości pustego miejsca,
- czy opis jest jasny i odnosi się do prezentowanego materiału i wybranego tematu eksponatu? Czasami szczegółowy opis może być konieczny i tym samym dopuszczalny w eksponatach HP, o ile nie przytłacza materiału,
- dodatkowe ilustracje nie powinny być zbyt dominujące, a kolorowe fotografie lub reprodukcje powinny różnić się wielkością od oryginału przynajmniej o 25%. Dozwolone są pełnowymiarowe reprodukcje pojedynczych kasowników, oznaczeń pocztowych lub istotnych części kopert,
- ilustracje odpowiednich oznaczeń pocztowych są konieczne tylko wtedy, gdy oryginały nie są dla widza wystarczająco wyraźne, lub gdy pożądane jest zilustrowanie znaczących oznaczeń na odwrocie koperty. Takie oznaczenia można wtedy narysować lub zilustrować reprodukcją, pod warunkiem, że dla widzów taka reprodukcja będzie wyraźnie widoczna,
- wszystkie materiały ilustracyjne, niezależnie od tego, czy są to materiały historyczne, czy filatelistyczne, powinny być w miarę możliwości oryginalne.

Nie uzyskuje się żadnej przewagi ani wady w zależności od tego, czy tekst jest napisany ręcznie, maszynowo czy drukowany.

Należy unikać jaskrawych tuszy i kolorowych kart. Podobnie barwa kart powinna być spójna w całym eksponacie.

4. Postanowienia końcowe

4.1 Niniejsze wytyczne nie odpowiadają na wszystkie pytania, jakie wystawca lub sędzia może zadać. Każdy eksponat będzie musiał zostać oceniony na podstawie własnych zalet.

4.2 W przypadku jakichkolwiek rozbieżności w tekście wynikających z tłumaczenia, tekst angielski ma pierwszeństwo.

4.3 Niniejsze wytyczne zostały zatwierdzone przez delegatów Komisji Historii Poczty FIP w Lugano w dniu 22 maja 2022 r. oraz przez Zarząd FIP podczas 144. posiedzenia Zarządu FIP w Lugano w dniu 22 maja 2022 r.

Niniejsze Wytyczne zostały zatwierdzone uchwałą Prezydium Zarządu Głównego PZF nr 55/XXII/ZG/2024 z dnia 14.12.2024 i wchodzi w życie z dniem ich uchwalenia.

Jednocześnie traci moc Regulamin Specjalny Oceny Eksponatów Historii Poczty z 2007 roku.